

I Freninge begravades självmändare i en särskild härra på kyrkogården. Engrun ringning förekom ej detta i denna fästning. Likaså fäktillanden var det med mändare. För att få ringt prövade man på att begravna liken då det ringde till klockan en lätt och knäppell eller tydligt. Sådana personer begravdes likan djur och gravarna sätta uppas i flera dagar innan de härdes. Den person som avrättades blev begravd på platsen där avrättningen skedde. Häravstår avrättningsplatsen vid Härby. I Brandstorp finns en plats som kallas "Skalla backen" där mindödare upphängdes och piskades (men ej avrättades, ty skulle så ske så farades de till Frums backe vid Själeva). Då en mändare ~~dog~~ (högs) kunde en person bata för slaget (fattandsjuba) genom att dricka tre kuskar av den avrättades blod, samt få halslängor från platsen. Så många steg man tag halslängor så många är halsar man få från sjukdomen. Man brukade i regel ge även 100 styck halsar för att vara säker att vara fri från sjukdomen resten av sin liv.

Skriv

Fest

Främlinge

häftet av 1933

B 29
Post. Post C. Guderson
3774 Mr Olofsson
Vädd 1855

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Själen och anden är mögt samt. Söndagen kunde

se mera än andra personer. En person som mårdat kunde
kata för Schäuer (Engelska Själen) genom att låta barnet som
var uppfukt dricka vatten ur sin pojke hand. Det skulle vara
samma hand varmed han mårdat en person. Likaledes kunde
han slunga sig i fingret så att rann nägra drappar ned i
ett glas vatten vilket barnet skulle dricka. Det skulle vara
med från samma hand varmed man döpt förfäder.

För att prava pojkar krafter sätta de vid halsen äder lyfta
på tunga stenar. Ju äldre pojkar nu blura, ju större stenar
sätta och lyfta på.

Främlinge hadda på 1850 talet en smed, där hellen brökte
på minthen komma in i smedjan för att varma sig. Men för
smedjan sätta en storsten ned en fjädringsnål. Där smeden
varit just satt måste sätta ut ett fat gröt till hallen. En pojke
satte alltid ut grötten. Han måste alltid ha haft sällskap ut till stenen
med en kar, samt måste ha haft en mans högра strumpband

hund. Den kunde far att förgå i fred tillika och ej bli en
borträdd av Tullen. Men därför den granninaren sätta och
spurra kom en flicka om nytt års skattetid in och ville hära
samt. Man frögde dennes flicka, ^{hon var} och han svarade: "Dina
kakor püssar (kastar vatten) på var handända, därfor tänas
dåm ej." Den flickan sagt detta öppnade åt dörren och in kom
ånnor en än samma stäck och sade: "Inte rista och inte
flä, utan hänna en liten flicka och lät nu ga!"

På en plats i Frankrike på 1800-talet hette det gilla att de gästerna
ätit färskarnas maten från bordet, slutat av de asyrtiga tullen.
I Frankrike brukade man kasta stenar och pinnar vid hällar
far att få tur och djuren men högorna brändes aldrig upp. Detta
kastade på de platsen där en person färlatsch eller dödats.

Tredj. Man fick ej kasta vatten vid löpe eller bylle, ty det fick man
utläg, men byllehäst och aspelhäst. Man fick aldrig taja en gren
eller blomma från en byllebuske utan att ytha färlande av.

"Byllevara, byllevara, häna du mig lite an ditt bylle, så shall

Söder
Tärs brol

Framminge s:m

4 Uppr. dag 16. Andersson

1933 3774

Österby.

In jä ore mitt min det här välet" Hyllellan manen hette
Till Rydhe, som använde att dricka mat pasta av färsk gräs.
Hjärkulen använde till att färga gult med. dikare alle rän.
Krabark använde till att färga gratt med sart använd även
i stor utställning vid gamling var pudar. Den gick ej ände man
slagnutan för att säkra efters i vattenöden vid brudgräsning.
I Halla kyrk i Vallarum fanns på 1800-talet hall. Den ung
kvisten fanns aldrin rånd hant om hallen. Efter han hörde var
kom han en mardröm genom stängda dörrar, till den man som
då var omgift. Han bedrön manen erträget att han skulle hitta
sitt härliga slempeband om hund på renna för han skulle blius
löst från trädgården och få stanora hos rennen. Manen sätte
fors tæckde manen till att ej gjorde vad han bedrön. Och han
variste då åter fram till Hallen, men kom igen ännu 2 gånger men
manen gjorde ej vad han bedrön. Han lade manen
att om han gjorde ej vad han bedrön så skulle han ej blius
till mögat på härdig far. Manen fördel man var omgift.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

Ber.

O. Martens
f. 1865 i
Framminge

Mannen gjorde dock ej något för att hjälpa konone. Men
höjde och sista gången kom var kononen tänande han på
därvarpen närlig eftersom händ. Eftersom höjde och
sista gången mind. Kom sig åt sig mer, över mannen
fick sedan mer alltid att hära.

Första sägen om Hallens tillkomst berättades av Isidor
omkring år 1260. När Gud vandrade på jorden gick han upp
på Gud, han i himmelen. Han försökte där de färdan bide
att han liknade Gud. De som då seende ja kände
med stortade i jorden (under jorden) och kände tall

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5